

SARAH LARK

Cântecul maorilor

SARAH LARK

Cântecul maorilor

Traducere din limba germană
CORNEL STOENESCU

editura rao

Descrierea CIP poate fi consultată pe pagina de internet a
Bibliotecii Naționale a României

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sect.1, București, Romania
www.raobooks.com
www.rao.ro

SARAH LARK
Das Lied der Maori
copyright © Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Köln, 2008

Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2012
pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-413-9

MOȘTENITOAREA

QUEENSTOWN,
CANTERBURY PLAINS
1893

1

– Sunteți Mrs. O’Keefe?

William Martyn o privea încurcat pe fata delicată, cu păr roșu, care îi urase bun venit la recepția casei de oaspeți. Bărbații din tabăra căutătorilor de aur i-o zugrăviseră pe Helen O’Keefe drept o doamnă în vârstă, ca un fel de femeie-balaur care scuipa foc tot mai aprig pe măsură ce îmbătrânea. Se spunea că în hotelul lui Miss Helen domneau reguli severe. Că era interzis fumatul, ca și alcoolul, ba chiar și aducerea de musafiri de sex opus atâta timp cât nu era prezentat un certificat de căsătorie. Povestirile căutătorilor de aur te făceau să îți imaginezi mai curând o închisoare decât un hotel. Oricum, pe proprietatea lui Miss Helen nu existau purici și ploșnițe și chiar puteai folosi o baie.

Ultimul atu îl convinsese pe William definitiv să treacă peste toate avertismentele primite de la cunoștințele lui. După trei zile petrecute pe teritoriul vechii ferme de creștere a oilor, unde își găsiseră adăpost căutătorii de aur, era dispus să facă orice pentru a scăpa de insectele parazite de acolo. Era gata să suporte și „balaurul“ Helen O’Keefe.

Dar acum nu îl întâmpina în niciun caz un balaur, ci această făptură cu ochi verzi, deosebit de drăguță, al cărei chip era încadrat de un păr cârlionțat, rebel și roșu-auriu. Ce mai, era cea mai plăcută priveliște de când William coborâse de pe corabie la Dunedin, în Noua Zeelandă. Buna lui dispoziție, care de săptămâni înregistra valori minime, îi reveni pe dată.

Fata râse.

– Nu, eu sunt Elaine O’Keefe. Helen este bunica mea.

William zâmbi. Știa că astfel făcea impresie. În Irlanda, pe fețele fetelor apărea totdeauna o mină mai deosebită atunci când îi vedeau privirea glumeață a ochilor lui albaștri.

– Îmi pare rău. Altfel aș fi avut o idee de afaceri grozavă: „Apa din Queenstown – descoperiți izvorul tinereții!”

Elaine chicoti. Avea o față îngustă și un nas mic, poate puțin prea ascuțit, cu nenumărați pistrii.

– Ar trebui să aveți de-a face cu tatăl meu. El vine întruna cu astfel de idei: „Săpați bine, și totul se termină cu bine. Căutători de aur, cumpărați unelte de la O’Kay Warehouse!”

– O să țin seama de sfat, promise William. Dar acum spuneți-mi: primesc o cameră?

Fata șovăi.

– Sunteți căutător de aur? Păi... da, mai sunt camere libere, dar sunt ceva cam scumpe. Cei mai mulți căutători de aur nu își pot permite...

– Așa arăt? întrebă William cu o severitate mimată.

Câteva cute adânci i se iviră pe frunte pe sub claiă de păr blond și des.

De data asta Elaine îl examinează fără jenă. La prima vedere nu se deosebea prea mult de ceilalți căutători de aur, care puteau fi văzuți zilnic în Queenstown. Părea puțin cam murdar și cam zdrențăros, purta o pelerină de ploaie, pantaloni din denim albaștri și cizme solide. Dar la o privire mai atentă, Elaine, ca fiică de negustor, își dădu seama de calitatea acestor obiecte: pe sub pelerina deschisă se vedea o haină scumpă din piele; deasupra pantalonilor avea jambiere din piele; cizmele erau din material scump, și banda pălăriei sale cu boruri largi era împletită din păr de cal. Asta costa o mică avere. Și coburii – el îi atârnase inițial neglijent pe umeri, dar apoi îi lăsase pe podea, la picioare – păreau să aibă o lucrătură scumpă și solidă.

Înfățișarea lui nu era tipică aventurierilor veniți la Queenstown ca să caute aur în râuri și prin munți, pentru că doar foarte puțini deveneau bogați. Cei mai mulți părăseau orașul mai devreme ori mai târziu la fel de săraci și zdrențăroși cum veniseră. Asta și pentru că aceștia de regulă nu economisau câștigurile, ci se grăbeau să

și le cheltuiască în Queenstown. De fapt ajungeau să aibă ceva bani doar imigranții care se stabileau aici și care își întemeiau o afacere. De pildă și părinții lui Elaine, Miss Helen cu pensiunea ei, fierăria și grajdul cu locuri de închiriat ale lui Stuart Peters, precum și serviciul de poștă și telegrafie al lui Ethan – și, desigur, în mod deosebit Daphne's Hotel, cârciuma din Main Street, de proastă reputație, dar îndrăgită de toată lumea, cu bordelul situat la etaj.

William susținu privirea cercetătoare a lui Elaine cu răbdare și cu un zâmbet ușor ironic. Elaine avea în față un chip tineresc, în ai cărui obraji apăărură gropițe când bărbatul strânse puțin din gură. Și era proaspăt bărbierit! Și lucrul acesta era neobișnuit. Cei mai mulți căutători de aur ajungeau la bărbier cel mult la sfârșit de săptămână, când la Daphne era dans.

Elaine se hotărî să îl tachineze puțin pe noul venit, provocându-l să-i răspundă.

– Cel puțin nu miroșiți atât de rău ca majoritatea.

William zâmbi.

– Până acum lacul mi-a oferit posibilitatea de a face baie gratuit. Dar nu va mai dura mult, mi s-a spus, și se va face frig. Și, în afară de asta, se pare că mirosul corporal atrage aurul. Cine se îmbăiază cel mai rar scoate și cele mai multe pepite din râu.

Elaine râse.

– Nu ar trebui să luați un asemenea exemplu, altfel aveți necazuri cu bunica. Iată, completați astea...

Ea îi dădu un formular și încercă să tragă cu ochiul peste tețghea. În timp ce William completa formularul, ea citea discret ceea ce scria acesta cu eleganță. Și asta era neobișnuit; doar foarte puțini căutători de aur scriau cu atâta dexteritate.

William Martyn... Inima lui Elaine începu să bată mai repede când îi citi numele. Era un nume frumos.

– Aici ce să scriu? întrebă William arătând către rubrica cu domiciliul. Eu abia am sosit. Aici ar fi prima mea adresă din Noua Zeelandă.

Acum Elaine nu își mai putu ascunde interesul:

– Da? De unde veniți? Nu, lăsați-mă pe mine să ghicesc. Mama face mereu așa cu noii clienți. Poți să recunoști după accent locul de unde vine cineva...

Cu cei mai mulți imigranți era simplu. Bineînțeles că uneori mai dădeai greș. De exemplu pentru Elaine suedeza, olandeza și germana sunau la fel. Dar pe irlandezi și pe scoțieni îi puteai identifica fără greutate, iar londonezii erau foarte ușor de recunoscut. Experții puteau să identifice chiar și zona Londrei de unde venea cineva. Dar în privința lui William aprecierea era dificilă. Vorbea ca un englez, dar parcă ceva mai moale, prelungea puțin vocalele.

– Sunteți din Wales, merse Elaine la noroc.

Bunica ei din partea mamei, Gwyneira McKenzie-Warden, era galeză, iar accentul lui William amintea oarecum de al ei. Negreșit că Gwyneira nu vorbea chiar în dialect. Ea era fiica unui nobil de țară și educatoarele ei ținuseră permanent să o învețe o engleză fără accent.

William clătină din cap, dar nu zâmbi așa cum sperase Elaine.

– Cum de v-ați gândit așa? Eu sunt irlandez din ținutul Connemara.

Elaine se înroși. Nu s-ar fi gândit la asta niciodată, deși pe câmpurile aurifere erau mulți irlandezi. Dar de cele mai multe ori aceștia vorbeau într-un dialect grosolan, în timp ce William se exprima mai curând elegant.

Ca pentru a-și sublinia originea, el își așternu ultima adresă cu litere mari în caseta rezervată acesteia: Martyn's Manor, Connemara.

Nu suna ca gospodăria unui țăran, părea a fi o moșie...

– Acum am să vă arăt camera, zise Elaine.

De fapt nu trebuia ea să însoțească oaspetele, mai ales dacă acesta era bărbat. Bunica Helen o sfătuisese insistent ca de acest lucru să se ocupe servitorii ori să o cheme pe una dintre fete. Dar Elaine făcea cu plăcere excepție în cazul acestui bărbat. Ieși de după recepție dreaptă, cum o învățase bunica că „se potrivește unei doamne“; capul ridicat cu grație, umerii trași înapoi. Și nu cu mersul provocator, legănat, pe care îl afixau cu atâta plăcere fetele de la Daphne's Hotel.

Elaine spera ca astfel să își pună în valoare pieptul încă nedezvoltat și talia foarte subțire, strânsă doar de curând în șnururi. De fapt ura corsetul. Dar dacă astfel atrăgea atenția acestui bărbat asupra ei...

William o urmă bucuros că acum ea nu-l mai avea sub ochi. Abia se stăpânise să nu se zgâiască poficios la silueta ei subțire, cu

ușoare rotunjimi. Timpul petrecut în închisoare, cele opt săptămâni de călătorie cu corabia, iar acum drumul călare de la Dunedin până la câmpurile aurifere din Queenstown... în total nu se mai aflase în preajma unei femei de aproape patru luni.

Chiar era inimaginabil de mult. Era timpul să pună lucrurile la punct! Desigur că băieții din tabăra căutătorilor de aur roiau în jurul fetelor de la Daphne; se spunea că erau destul de drăguțe, și camerele erau curate. Dar perspectiva de a face curte acestei roșcate mici și dulci îi făcea lui William mai multă plăcere decât ideea unei satisfacții rapide în brațele unei prostituate.

Îi plăcu și camera pe care Elaine tocmai i-o deschise. Era ordonată, cu mobilă simplă, din lemn de culoare deschisă. Pe pereți atârnavu tablouri și era pregătit și un urciore cu apă pentru spălat.

– Puteți utiliza și baia, îi explică Elaine, înroșindu-se puțin. Dar pentru asta trebuie să vă programați în prealabil. Vorbiți cu bu-nica, cu Mary ori cu Laurie.

Cu aceste cuvinte vru să plece, dar William o opri.

– Și dumneavoastră? Nu pot să stabilesc cu dumneavoastră? se interesă el pe un ton blând și privind-o atent.

Elaine surâse flatață.

– Nu, eu de obicei nu sunt aici. Doar astăzi țin locul bunicii.... În mod normal ajut în O'Kay Warehouse. Afacerea aparține tată-lui meu.

William încuviință din cap. Așadar, ea nu era doar drăguță, ci și de familie bună. Fata îi plăcea tot mai mult. Iar de unelte pentru săpături avea oricum nevoie.

– Am să trec pe acolo, spuse William.

Elaine parcă pluti coborând scările. Avea senzația că inima i se transformase într-un balon cu aer cald, pe care un curent ascendent viu îl ridica deasupra tuturor greutateților lumii. Picioarele abia îi atingeau pământul și părul părea unduit în vânt, cu toate că în casă bineînțeles că nu era nici urmă de curent. Radia. Avea sentimentul că se afla în pragul unei aventuri și părea la fel de frumoasă și de invincibilă ca eroinele din romanele pe care le citea în taină în prăvălioara lui Ethan.

Cu această expresie întipărită pe chip intră cu pas ușor în grădina marii case în care se afla pensiunea lui Helen O'Keefe. Elaine o cunoștea bine, se născuse aici. Părinții ei o construiseră pentru familia lor tot mai mare, când afacerile le-au adus primele câștiguri. Apoi centrul Queenstownului li s-a părut prea zgomotos și urban. Mai ales mama lui Elaine, Fleurette, care provenea dintr-una dintre cele mai mari ferme de oi din Canterbury Plains, ducea dorul câmpului deschis. De aceea, părinții lui Elaine clădiseră o nouă casă pe o proprietate de vis situată pe râu, căreia îi lipsea un singur lucru: zăcămintele de aur. Inițial, tatăl lui Elaine contase că va fi un teren aurifer, dar oricâte talente ar fi avut Ruben O'Keefe, cel de căutător de aur îi lipsea cu desăvârșire. Din fericire, Fleurette își dăduse seama repede și nu-și investise zestrea în întreprinderea Goldmine lipsită de orice perspective, ci în livrarea de unelte și echipamente. Îndeosebi cazmale și tigăi pentru aur, pe care căutătorii de aur i le smulgeau din mână. Mai târziu, aceasta devenise O'Kay Warehouse.

Fleurette numise în glumă casa de pe râu „Conacul Pepita de aur“ și cu timpul denumirea se încetățenise. Elaine și frații ei crescuseră acolo fericiți. Acolo erau cai și câini, ba chiar și câteva oi, exact ca în patria lui Fleurette. Ruben înjura când trebuia să tundă anual animalele, și nici fiilor lui, Stephen și Georgie, nu le plăcea munca la fermă. Nu și lui Elaine. Pentru ea niciodată micul conac nu s-a comparat cu Kiward Station, marea fermă de oi condusă de bunica ei Gwyneira în Canterbury Plains. I-ar fi plăcut să trăiască și să muncească la o asemenea fermă, așa că era puțin invideoasă pe verișoara ei, care urma să moștenească acea fermă.

Oricum, Elaine nu era fata care să se agațe prea mult de ceva. Ea considera la fel de interesant să ajute la magazin ca și să o înlocuiască pe bunică la pensiune. În schimb, nu avea niciun chef să meargă la colegiu, ca fratele ei mai mare, Stephen, care acum studia dreptul la Dunedin, pentru a-i îndeplini visul tatălui său, care în tinerețe își dorise să devină avocat. De aproape douăzeci de ani Ruben O'Keefe era judecător de pace în Queenstown, și pentru el nimic nu era mai grozav decât să discute la nesfârșit cu Stephen pe teme juridice. Fratele mai mic al lui Elaine, Georgie, mai mergea

încă la școală și părea a fi economistul familiei. Deja ajuta plin de ardoare în magazin și avea mii de idei de îmbunătățire a afacerii.

Helen O'Keefe, care nici măcar nu bănuia starea euforică a ne-poatei ei și motivul acesteia, nou-venitul William Martyn, turna cu mișcări elegante ceai în ceașca musafirei ei Daphne O'Rourke.

Ceaiul servit în public le aducea ambelor femei o satisfacție complice. Ele știau că jumătate din populația Queenstownului șușotea despre ciudata relație dintre cele două proprietare de „hoteli”. Dar, Helen nu era o snoabă. Cam în urmă cu aproximativ patruzeci de ani, Daphne, care pe atunci avea treisprezece ani, fusese trimisă în Noua Zeelandă sub supravegherea ei. Un orfelinat londonez voise să se descotorosească de câțiva copii, și în Noua Zeelandă erau căutate fete în casă. Și Helen călătorea pe atunci spre un viitor necunoscut alături de un bărbat încă necunoscut. Biserica Anglicană îi plătea transportul pe mare ca supraveghe-toare a fetelor.

Helen, până atunci guvernantă la Londra, folosise cele trei luni cât durase călătoria pentru a mai șlefui copiii, lucru util și astăzi lui Daphne. Angajarea ei ca fată în casă se încheiase pe atunci cu un fiasco – la fel și căsătoria lui Helen. Cele două femei se regăsiseră în împrejurări insuportabile, dar ambele se descurcaseră cât putu-seră de bine.

Cele două își ridicară privirea când se auziră pașii lui Elaine pe terasa din spate. Fața îngustă, plină de riduri, cu nasul mai ascuțit a lui Helen, indica înrudirea cu Elaine. Părul ei inițial castaniu-închis avea acum șuvițe cenușii, dar era încă lung și puternic. De obicei, Helen îl purta strâns într-un coc la ceafă. Ochiul ei cenușii, în care sclipea cunoașterea lumii, exprimau curiozitatea – acum mai ales, când descoperise expresia luminoasă de pe chipul lui Elaine.

– Hei, copilă! Arăți de parcă tocmai ai primit un cadou de Anul Nou. Ai vreo noutate?

Daphne, ale cărei trăsături de pisică îi dădeau o expresie mai dură când zâmbea, aprecie mai critic expresia de pe fața lui Elaine. O mai văzuse pe fețele multor fete ușoare, cărora li se păruse că dăduseră de prințul din basme printre претенdenții lor. După care Daphne petrecuse de fiecare dată ore lungi pentru a le consola când

prințul visurilor se dovedea în cele din urmă a fi un broscoi, ba chiar un broscoi râios dezgustător. De aceea, pe chipul lui Daphne se citea vigilența când Elaine se îndrepta spre ele atât de voioasă.

– Avem un nou client! anunță ea zeloasă. Un căutător de aur din Irlanda.

Helen se încruntă. Daphne râse, și ochii ei verzi aruncară fulgere ironice.

– Nu cumva s-a rătăcit, Lainie? Căutătorii de aur irlandezi ateză de obicei la fetele mele.

Elaine clătină cu putere din cap.

– Nu este unul... Scuzați-mă, Miss Daphne, vreau să spun... Se cam încurcă, și în cele din urmă adăugă: Este un gentilom... cred.

Cutele de pe fruntea lui Helen se adânciră și mai mult. Știa prea bine ce le putea pielea unor gentilomi.

– Draga mea, spuse Daphne râzând, gentilomi irlandezi nu există. Tot ce este acolo nobil vine din Anglia, pentru că din vremuri imemorabile insula este în posesie englezească – circumstanța care îi face pe irlandezi să urle ca lupii după ce au dat pe gât câteva pahare. Cei mai mulți șefi de clan irlandezi au fost înlăturați de nobilii englezi. Și de atunci ei nu fac altceva decât să se îmbogățescă pe spinarea irlandezilor. În cele din urmă îi lasă pe arendași să moară de foame cu miile. Adevărați gentlemen! Dar căutătorul tău de aur nu trebuie să audă astea. Aștia țin la pământul lor.

– De unde știți atât de multe despre Irlanda? se interesă curioasă Elaine.

Proprietăreașa casei plăcerilor o fascina, dar din păcate numai rareori avea ocazia să discute pe larg cu ea.

Daphne zâmbi.

– Scumpo, eu sunt irlandeză. Cel puțin pe hârtie. Și când imigranții își ridică la mine moralul, asta contează imens pentru ei. Eu am deprins chiar și accentul.

Daphne o dădu pe irlandeză, și acum izbucni și Helen în răs. Daphne se născuse de fapt în cartierul londonez al portului. Ce-i drept, trăise cu un nume de imigrantă irlandeză. Bridie O'Rourke nu supraviețuise călătoriei transoceanice, și pașaportul ei ajunsese în mâinile tinerei Daphne prin intermediul unui matroz englez.

– Hai, Paddy, poți să îmi spui Bridie.

Elaine chicoti.

– Dar el nu vorbește așa... William, noul oaspete.

– William? Întrebă indignată Helen. Tânărul s-a prezentat cu prenumele?

Elaine se grăbi să nege imediat, pentru a nu trezi resentimente față de noul chiriaș.

– Bineînțeles că nu. Numele l-am citit pe formular. Se numește Martyn. William Martyn.

– Nu este un nume tocmai irlandez, remarcă Daphne. Numele nu este irlandez, accentul nu este... Nu este lucru curat. Să fiu în locul dumneavoastră, i-aș lua pulsul mai îndeaproape, Miss Helen!

Elaine îi aruncă o privire ostilă.

– Este un bărbat fin, știi asta! Chiar își va cumpăra uneltele de căutător de aur din magazinul nostru...

Gândul acesta o mai liniște. Dacă William venea la magazin, o să îl revadă indiferent de ce credea bunica despre el.

– Desigur că asta face din el un om de onoare! zise Daphne ironic. Dar, Miss Helen, să discutăm despre altceva. Am auzit că veți avea musafiri de la Kiward Station. Este vorba despre Miss Gwyn?

Elaine mai ascultă puțin discuția acestora, apoi se întoarce. Despre vizita celeilalte bunici și a verișoarei ei se discutase pe larg în ultimele zile. Oricum vizita obișnuită a Gwyneirei nu era un lucru senzațional. Ea își vizita deseori copiii și nepoții, fiind bună prietenă în special cu Helen O'Keefe. Când venea la pensiunea acesteia cele două discutau nopți de-a rândul. Neobișnuit era că de data aceasta Gwyn avea să fie însoțită de Kura, verișoara lui Elaine. Asta nu se mai întâmplase până acum; faptul era aproape... da, scandalos! Mama și bunica lui Elaine coborau de obicei vocea când discutau despre acest subiect și nu îi lăseseră pe copii să citească scrisoarea primită de la Gwyneira. De altfel Kura nu părea dornică de călătorii, cel puțin nu la rudele din Queenstown.

Elaine abia dacă o cunoștea pe Kura, deși cele două erau cam de aceeași vârstă. Kura era cu un an mai mică decât Elaine. Totuși, în timpul rarelor vizite ale lui Elaine la Kiward Station fetele nu prea avuseseră multe să-și spună. Deosebiri de fire dintre cele două erau pur și simplu prea mari. Imediat ce ajungea la Kiward Station, Elaine nu se mai gândea decât la călărie și la oi. Era fascinată

de întinderea nessfârșită a pășunilor și de sutele de oi care pășteau liniștite pe ele. La asta se adăuga faptul că mama ei, Fleurette, pur și simplu înflorește la fermă. Pentru ea era palpitant să se întrecă cu Elaine la călărit în direcția munților cu vârfurile acoperite de zăpezi, care în ciuda galopului temerar nu păreau să se apropie nici măcar cu un centimetru.

Dimpotrivă, Kura prefera să stea în casă ori în grădină și avea ochi numai pentru noul pian sosit cu un transport de mărfuri din Anglia la Christchurch. De aceea, Elaine o considerase cam prostituată; dar pe atunci avea doar doisprezece ani. Și cu siguranță că un rol îl juca și invidia. Kura era moștenitoarea de la Kiward Station. Cândva ei aveau să-i aparțină toți caii, oile și câinii – iar ea nici măcar nu era în stare să aprecieze toate acestea!

Între timp Elaine împlinise șaisprezece ani, iar Kura cincisprezece. Cu siguranță că acum fetele vor avea mai multe în comun, iar de data aceasta Elaine putea să îi arate verișoarei lumea ei! Cu siguranță că aceștia îi va plăcea animatul orașel Queenstown situat lângă lacul Wakatipu, mult mai apropiat de munți decât Canterbury Plains și de prezența căutătorilor de aur sosiți din toate colțurile lumii și de spiritul de pionierat care nu se limita la instinctul de supraviețuire. Queenstown avea o trupă de teatru de amatori înfloritoare, condusă chiar de pastor; existau grupuri de *square dance* și câțiva irlandezi formaseră o trupă care cânta muzică irlandeză la cârciumă și în centrul comunității.

Elaine se gândi că toate acestea trebuia să i le povestească neapărat cândva lui William – poate că acesta o va lua la dans! Acum, că le părăsise în grădină pe cele două doamne sceptice, chipul lui Elaine se luminează din nou. Se grăbi plină de speranță să ajungă la recepție. Poate că William va mai trece o dată pe acolo...

Dar mai întâi apăru bunica Helen. Aceasta îi mulțumi pentru că îi ținuse locul și îi dădu de înțeles că prezența ei nu mai era necesară. Între timp se întunecase, motiv pentru care Helen și Daphne nu își mai prelungiseră întâlnirea. Seara se deschidea cârciuma, și Daphne trebuia să supravegheze toată activitatea. Helen

aruncă o privire asupra formularului completat de oaspetele care îi lăsase lui Elaine o impresie atât de puternică.

Daphne, gata de plecare, se uita peste umărul ei.

– Vine de la Martyn's Manor... sună nobil. Să fie totuși un gentilom? se minună ea.

– O să mă lămuresc eu destul de repede, răspunse energică Helen.

Daphne clătină din cap și zâmbi ca pentru sine. Tânărul trebuia să se aștepte la interogatorii dure. Helen avea prea puțină înțelegere pentru relații emoționale.

– Și fiți atentă cu micuța! remarcă Daphne înainte de a ieși. A căzut în mrejele acestui băiat-minune irlandez, și asta poate avea urmări. Chiar și la gentlemeni.

Spre mirarea lui Helen, noul client îi făcu o impresie bună. Ba chiar, când tânărul i se înfățișă prima dată era proaspăt spălat, ras și îmbrăcat decent – și Helen băgă de seamă că acesta avea un costum din cea mai fină stofă. Politicos, el se interesă unde putea lua cina, iar Helen îi oferă meniul pregătit pentru oaspeții pensiunii. De fapt pentru asta ar fi trebuit să anunțe dinainte ce dorea să mănânce, dar harnicele ei bucătărese Mary și Laurie aveau să găsească o soluție. Așa că William se afla acum într-o sufragerie aranjată cu gust, la o masă aranjată cu gust, împreună cu o doamnă tânără și sobră, care era profesoară la recent inaugurata școală, precum și cu doi angajați la bancă. Mary și Laurie, erau două zvărlugi blonde și vesele, care se dovediră a fi gemene, iar William nu reuși să le deosebească nici după ce le studiasse atent. Comesenii îl asigurară râzând că este un lucru foarte normal. Doar Helen O'Keefe o putea deosebi pe Mary de Laurie din prima. Helen zâmbi. Ea știa că și Daphne putea să o facă.

Cina comună oferă cadrul ideal pentru ca William Martyn să fie descusut. Helen nici nu mai trebui să îl chestioneze, de acest lucru se îngrijiră curioșii comeseni.

Da, într-adevăr era irlandez, confirmă de câteva ori William puțin cam aspru, după ce ambii bancheri remarcaseră lipsa accentului. Tatăl lui avea o fermă de oi în comitatul Connemara. Această informație îi confirma bănuiala lui Helen de când îl auzise

vorbind prima dată pe William: acesta era un tânăr foarte bine educat, despre care nimeni nu putea spune că vorbea o engleză cu influențe irlandeze.

– Dar sunteți de origine engleză, nu? se interesă unul dintre bancheri, care era din Londra și părea oarecum cunoscător al problemei irlandeze.

– Familia tatălui meu a venit acum două sute de ani din Anglia, răspunse iritat William. Dacă vreți să mai numiți asta imigrație...

Bancherul ridică mâinile spre a-l calma.

– Bine, amice! După cum văd, sunteți patriot. Ce v-a făcut să plecați de pe insula cea verde? Necazuri legate de *Home Rule Bill*? Era de așteptat ca lorzii să decidă astfel. Dar dacă dumneavoastră totuși...

– Eu nu sunt mare proprietar de moșii, remarcă rece William. Cu atât mai puțin un *earl*. Se poate ca tatăl meu să simpatizeze în anumite privințe cu Camera Lorzilor, dar... El își mușcă buzele, apoi adăugă: Vă rog să mă scuzați, dar asta nu se discută aici.

Helen decise să schimbe subiectul înainte ca acest tânăr impetuos să reacționeze mai dur. În privința temperamentului, fără îndoială că era irlandez. Pe deasupra era certat cu tatăl său. Se prea poate ca acesta să fi fost motivul pentru care emigrase.

– Iar acum vreți să căutați aur, Mr. Martyn? întrebă ea ca într-o doară. Aveți deja claim pe un teren?

William ridică din umeri. Părea foarte nesigur.

– Nu direct, răspunse el reținut. Mi-au fost oferite câteva locuri care sunt foarte promițătoare, dar nu mă pot decide...

– Ar trebui să vă căutați un partener, îl sfătui cel mai în vârstă dintre bancheri. Cel mai potrivit ar fi un om cu experiență. Pe câmpurile aurifere sunt destui veterani care au participat la goana după aur din Australia.

William făcu o mutră îmbufnată.

– Ce să fac cu un partener care prospectează de zece ani și încă nu a găsit nimic? Mă pot lipsi de această experiență.

Ochii lui de un albastru-deschis exprimau disprețul.

Bancherii râseră. Doar Helen găsi atitudinea mândră a lui William mai curând nepotrivită.

– Pe undeva aveți dreptate, spuse în cele din urmă bancherul mai vârstnic. Dar aici de unul singur nu faci avere. Dacă vreți un sfat serios, tinere domn, atunci uitați de goana după aur. Faceți altceva la care vă pricepeți. Noua Zeelandă este un paradis pentru pionierat. Practic orice profesie normală promite un venit mai bun decât căutarea aurului.

„Rămâne doar întrebarea dacă acest tinerel știe vreo meserie“, se gândi Helen. Ei îi părea bine educat, dar cam răsfățat. Oare cum va reacționa când după primele săpături se va alege cu bășici la degete?